

mende udvidelse, som ikke har fundet sted. Derfor kunne det være interessant at vide, om Det Radikale Venstre så vil være med til en model, der hedder, at man først ændrer på de stemmevægte, man eventuelt måtte blive enige om på regeringskonferencen – måske imod vores vilje – og som træder i kraft i det øjeblik, hvor en udvidelse så sker, og ikke et minut før.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Der kan ikke ændres i stemmevægtene uden traktatændringer, der kan ikke ske ændringer i traktaten uden enstemmighed, så derfor kan der ikke ske noget imod vores vilje på det område.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Så skal jeg prøve at forklare mig tydeligere – måske mod Dansk Folkepartis ønske, men måske med Det Radikale Venstre som tilhænger. Jeg er fuldstændig bevidst om, at det selvfølgelig kræver enstemmighed at ændre traktaten, og derfor så ønsker jeg igen at spørge fru Elisabeth Arnold: Hvis det er sådan, at man ved regeringskonferencen bliver enig om, at det på grund af en udvidelse er nødvendigt at ændre på stemmevægtene, vil Det Radikale Venstre så være med på, at den ændring af stemmevægtene så ikke effektueres, ikke træder i kraft, før en udvidelse reelt sker, så vi ikke skal leve med ændrede stemmevægte i en periode med henblik på en kommende udvidelse, og derefter må se, at vi så altså måske har en 5- til 10-årsperiode, hvor vi har ændrede stemmevægte, men hvor en udvidelse ikke er sket endnu?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Til hr. Kristian Thulesen Dahl. Der er intet, der tilsiger nogen ændring i de nuværende stemmevægte, så længe medlemskredsen har den sammensætning, den har nu. Derfor skal der selvfølgelig ikke ske nogen ændringer, før man har en udvidelse.

Annette Just (FP):

Jeg vil ikke deltage i det hylekor, som har lydt her i dag over, at det er forfærdeligt, at vi får en EU-debat.

Jeg synes, at enhver EU-debat er med til at give nogle flere oplysninger om, hvor det egentlig talt er, vi står her i Folketinget, og hvordan vi belyser de forskellige problemer. Derfor vil jeg

gerne starte med at takke Enhedslisten for at have startet den her EU-debat.

Der er mange ting, jeg godt kan være enig i, at det måske er et uheldigt tidspunkt at diskutere netop i detaljer, men lad mig nu også få lov til at sige, at der er mange ting, det også er heldigt, at vi får lov til at sige klart og tydeligt, så alle kan høre, hvad det er, vi mener om de her områder.

Set ud fra det vil jeg gerne starte med at sige, at Fremskridtspartiet er tilhænger af et EU med det indre marked, som det danske folk rent faktisk har stemt ja til. Og ud fra det, at det danske folk har stemt ja til at blive medlem af EF, har stemt ja til det indre marked, og – i anden omgang – også har stemt ja til EU, ja, så har vi altså også afgivet en del suverænitet. Vi har rent faktisk sagt, at på visse områder er EU over det danske retssystem f.eks. Men det er kun på visse områder. Og jeg tror, at jeg kan få i hvert fald Enhedslisten, SF og mange andre sandsynligvis med til at sige, at så skal det altså heller ikke gå længere. Hertil og ikke længere. Så langt vil jeg give Enhedslisten fuldstændig ret.

Men hvis jeg i korthed skal gå ned i de beslutningsforslag, vi nu diskuterer, så er det første B 15 om sikring af vetoretten og de små landes indflydelse. Jeg vil gerne sige, at jeg er meget, meget enig med alt, hvad der blev sagt fra alle de partier, der har været oppe på talerstolen, om, at selvfølgelig skal vi bevare vetoretten. Jeg har ikke hørt et eneste parti sige, at vi skulle af med vetoretten, så det tror jeg såmænd godt, at vi kan være enige om. Jeg tror ikke, at det bliver noget af det, vi kommer til at forhandle, når vi er ovre i Statsministeriet og forhandler det oplæg, der skal være til regeringskonferencen.

Men at de små lande skal bevare deres indflydelse – ja, selvfølgelig skal de det. Der er jo heller ikke nogen, der har sagt, at vi kun skal have indflydelse efter hvor mange mennesker der er i Danmark. Selvfølgelig er det nødvendigt, som det har været hele tiden, at de små lande procentvis har større indflydelse end de store lande.

Men det er lige så sikkert og vist, at udvider vi til 20-25 lande, så vil der blive en anden procent, fuldstændig som da vi udvidede med de sidste tre lande – Sverige, Finland og Østrig – dér blev der også lavet en anelse om på procenten, for at det hele kunne komme til at fungere. Men jeg mener, at det var inden for rimelighedens grænser. Jeg mener i øvrigt også, at på det tidspunkt var alle partier enige om, at det var sund fornuft, som det blev gjort, fordi vi bevare-